

stappen. Ik dacht: nu zal ze wel genoeg van de menschen hebben en trekt ze de velden in. Niets was minder waar, vanaf den eersten dag wandelde moeder met haar kinderen de buurt af, letterlijk huisje aan huisje, zocht es even, gaf eens een helder kwek te hooren . . . en wie zou er dan de deur gesloten houden. In de kruidenierswinkel waren ze na de eerste week al zóó thuis dat ze al dra naar binnen stapten, bewaakt door moeder die, vooral de eerste dagen, op de stoep bleef staan, rustig toezien en toch uiterst waakzaam, of er soms onraad naderde. Wat in den winkel voorviel vertrouwde ze kennelijk. Gezien ratten, katten, reigers etc. is het een wonder te noemen dat ze nu, na 4 weken nog 8 flinke snuiters over heeft.

Ritzumazeil, 24 Juni '39.

J. HOEKSTRA.

Merkwaardige nestplaatsen van meerkoeten en waterhoentjes. In een dicht met struikgewas begroeide, met een vischnet overspannen, ruime volière in een der Utrechtsche stadsparken broedden sinds jaren waterhoentjes. In den winter 1938-'39 werd ook een paar meerkoeten in de volière gedaan. Omstreeks begin April gaf men zoowel de waterhoentjes, alsook de meerkoeten, de vrijheid, in de hoop, dat zij in den parkvijver tot nestelen zouden komen. Met de waterhoentjes is dit ook inderdaad het geval geweest en deze hebben daar in den voorzomer hun eerste broedsel gehad. Met de meerkoeten beleefde men daarentegen, dat deze reeds denzelfden dag een primitief nest bouwden midden op het vischnet en in dit op en neer dansende noodnest nog 4 eieren legden. Het bleek, dat zij tusschen het struikgewas van de volière een nest hadden gehad, waarin het wijfje reeds 6 eieren had gelegd. Toen de vogel door zijn verwijdering uit de volière niet meer bij zijn reeds half voltooid legsel kon komen, bouwde hij botweg boven de plaats van het nest een nieuw, zij het dan ook open en bloot, op het op 2 meter hoogte uitgespannen vischnet. Van uitbroeden der op deze onmogelijke plaats gelegde 4 eieren is niets gekomen. Een boschkraai ontdekte het legsel en maakte zich van de eieren meester.

De waterhoentjes broedden, zooals gezegd, eerst in den parkvijver. Hun tweede legsel daarentegen hebben zij ook boven het vischnet van de volière gehad en zelfs voorspoedig uitgebroed. Wel is waar was de daarvoor uitgekozen plek verre van veilig, maar toch lag hun nest, doordat het ergens achteraan op den vasten rand van het vischnet was vervaardigd (de vogels hadden daar een grooten stapel takjes opeengehoopt) heel wat vaster, dan het hiervoren genoemde nood-nest van de meerkoeten. Dat de waterhoentjes op deze ongebruikelijke plaats nestelden, moet wel zijn voortgesprongen uit het feit, dat zij reeds jaren gewend waren in de volière te nestelen. In de volière konden zij niet meer komen, dan maar er bovenop.

Uit beide feiten blijkt wel, dat de keuze van de nestplaats bij vogels berust op herinnering en instinct, geendeels op verstandelijk inzicht.

Utrecht, Aug. '1939.

W. VAN HAREN CARSPHEL.

De Vogelwet en haar toepassing. In mijn artikel over dit onderwerp in het Juni-nummer zou een enkele passage aanleiding kunnen geven tot misverstand, waarom ik er even op terugkom. Sprekende over artikel 22 der wet, waarin zekere bevoegdheden worden toegekend aan houders van jachtakten, gaf ik het tweede lid slechts zeer verkort weer (blz. 60, 3e alinea v.o.) waardoor echter de schijn wordt gewekt, dat die bevoegdheden verder zouden reiken dan in werkelijkheid het geval is. Daarom volgt hier nog de volledige tekst van het tweede lid van art. 22:

„2. Zij, die voorzien zijn van een jachtakte worden geacht vergunning tot het gebruik „maken van vuurwapenen bij het doden van vogels, bedoeld in artikel 2, te hebben „verkregen, op voorwaarde, dat zij daarvan geen gebruik maken, wanneer de grond met „sneeuw bedekt is en op de dagen en tijden genoemd in artikel 14”.

De strekking van het betoog, dat ik hierop liet volgen, verandert hierdoor intusschen niet. Voorts maak ik van deze gelegenheid gebruik, met een recent voorbeeld te toonen, hoe gevaarlijk — voor onze torenvalken! — de halfslachtige, voor den gewonen man veel te ingewikkelde regeling voor den sperwer geworden is.

Van beslist betrouwbare zijde vernam ik, dat omstreeks einde Mei in den Wormer bij Purmerend een torenvalk (vr.) geschoten werd. De dader was een daar gedetacheerd militair, afkomstig uit Arnhem en hij schoot met het geweer van een boer. Zoo een misdadig, stompzinnig schot door een onbevoegde beteekent maar weer een nest vol verhongerende jonge vogels.

Het uitvluchtje was natuurlijk weer: een sperwer, ofschoon ook deze daar en op dit tijdstip bescherming zou moeten genieten.

Men kan zich voorstellen, hoe dat in Brabant en Limburg gaat. Zou men daar nog kans hebben, ook maar een enkelen torenvalk boven het veld te zien wickelen?

W. TOLSMA.

TE KOOP GEVRAAGD:

Lantarenplaatjes (diapositieven) 8 bij 8 cm. op natuurhistorisch gebied.
Aanbiedingen aan F. J. PRONK, Tegal (N.O.I.).